

Nekada davno na obodu jasenove šume rasla su tri praseta. Rođeni od iste krmače bejahu braća odrasla u istom oboru. Kada stasaše nastupio je čas da se osamostale i zasnuju dvoj dom. Kako su bili prilično vezani jedan za drugoga odlučiše da svoje nove kuće podignu u susedstvu. Na taj način bi se uvek mogli naći u nevolji jedni drugima.

Makar bejahu braća među sobom su se razlikovali. Najstariji prasac beše marljiv i okretan. Neprestano je u džepu svog radničkog mantila nosio klješta i čekić. Vasceli dan je majstorisao i popravljao kojekakve sprave i predmete, ili od delova starih sklapao nove.

Njegova mlađa braća ni izbliza ne bejahu tako vredna. Oni su više voleli da po čitav dan leškare na plastu sena ili da pecaju u potoku, vezujući kanap s udicom za papke. Radili su jedino kad bi bili prinuđeni na to i kad je njihovo učešće u kakvoj raboti bilo neophodno. Ovakva razlika u njihovim naravima opredelila je i izgradnju kuće koju je svaki dan od njih sebi sazidao. Najstariji, budući vešt u zidarskom zanatu, sagradio je kuću od cigala, četvrtastu i čvrstu. Srednji brat je svoju kuću sazdao od jasenovih dasaka, klimavu i nestabilnu, ošljareći u žurbi da posao okonča što pre, dok je najmlađi podigao kuću od snopova slame za jedno poslepodne, ne želeći da se isuviše zamara.

Najstariji prasac upozorio je braću da im se prvom olujom kuće mogu srušiti, jer su nepouzdana izgrađene, ali oni se nisu obazirali na njegove savete. Išli su zajedno na pecanje i podsmešljivo ga posmatrali kako stalno doteruje neke detalje na svojoj lepoj kući od cigala.

Jasenova šuma u kojoj su prasci živeli spadala je u najkrasnije predele na svetu. Beše puna najraznovrsnijeg rastinja i šarenolikog cveća, ali je imala i svojih opasnosti. U šumi je prebivalo mnoštvo krvoločnih zveri. Jedna od njih bio je i zli vuk. Njegovo najomiljenije jelo bili su prasići i jagnjad. Jednog dana on naiđe na kuću od slame najmađeg prasca i kako je bio veoma gladan

pokuca na vrata. Videvši kroz otvor na vratima da je ispred kuće vuk najmlađi prasac se prepade. Pošto je pokucao nekoliko puta zli vuk izgubi strpljenje i podviknu:

-Otvaraj odmah! Ako ne otvoriš, duvaću iz sve snage i oduvaću tvoju kuću od slame!

Kako ne beše odgovora vuk stade duvati i iz prvog pokušaja svali lagane zidove od slame. Prasac se prestravi kad ugleda razjapljene čeljusti vuka i pobeže u kuću od dasaka kod svog starijeg brata.

Ali evo vuka za njim. On počeo osiono udarati o vrata kuće od dasaka i viknu prascima koji su unutra drhtali od straha.

-Otvorajte! Ako ne otvorite duvaću iz sve snage i oduvaću vam kuću!

Dva prasca šćućurena u kući ne odgovoriše i zli vuk otpočeo da duva svom silinom. Vuk dunu jednom, pa i drugi put, da bi nakon trećeg puta srušio nevesto sazidanu kuću od dasaka. Kad su zidovi popustili prasci pobegoše kod svog najstarijeg brata u kuću od cigala. Vuk krete za njima i povika pred kućom:

-Otvorajte ili ću vam oduvati kuću!

Najstariji brat mirno uzvrati vuku kroz vrata:

-Duvaj koliko ti volja! Čik da je srušiš!

To je strašno razljutilo vuka. Obrazi mu se zacrveneše od gneva. Udahnu vazduh i dunu što je jače mogao. Međutim, jedino što je uspeo da oduva na čvrstoj kući od cigala bila je prašina na prozorima. Pokušao je još nekoliko puta i onda, uvidevši da uzaludno duva, počeo da se vere uz kuću prema krovu, kako bi kroz odžak ušao unutra. Najstariji brat, začuvši da se vuk penje na krov, hitro dobaci mlađoj braći:

-Brzo, da založimo vatru u ognjištu!

Zli vuk se uspenra na krov i kroz odžak skoči dole, ali vatra je već uveliko gorela, tako da mu isprži čitav tur. Vuk strahovito vrisnu od bola i izlete iz dimnjaka navrat-nanos. Zatim stade trčati po potoku s namerom da ohladi opečeni tur. Opekotina beše toliko užasna da zlom vuku više nikada nije ni na kraj pameti palo da prođe pokraj kuće od cigala najstarijeg prasca, a kamo li da se opet po njoj penje.

U samoj kući nastade opšte veselje pošto su vuku videli leđa. Otada su oba mlađa prasca slušala svog starijeg brata i samopregorno radila da i sebi izrade kuće od cigala. Opasne dogodovštine sa zlim vukom sećali su se samo ponekad, ušali.